

9 NOU (9) VISIONS

01 UN QUADRE MUSICAL

A més dels temes de caràcter filosòfic i simbòlic prou coneguts de la «Tetralogia» wagneriana - l'amor i el poder com a forces antagòniques i incompatibles, el fracàs de l'heroi lliure i sense por que hauria d'haver estat capaç d'establir de nou l'ordre natural que els mateixos déus havien destruït, entre molts altres- podríem dir que hi ha a l'obra una autèntica filosofia del temps. És com si un pintor ens demanés aturar-nos davant el seu quadre durant hores; com si en aquest quadre s'hi reflectissin uns miralls que projecten la seva anècdota cap a l'infinit; com si ens hi vegessim dins seu nosaltres mateixos. Per això les obres de Wagner es perllonguen de manera inusual i demanen que assumim un concepte del pas del temps molt distant del de la vida normal.

Wagner també exigeix als músics que modifiquin el seu concepte del temps. Cal fins i tot certa fatiga corporal per interpretar amb propietat alguns fragments de l'obra. L'ascensió al Walhalla, per exemple, que clou l'escena final de Das Rheingold té, després d'haver-se interpretat l'obra sense interrupció, alguna cosa d'alliberament per a l'orquestra. Cal que els músics se sentin físicament fatigats -en estreta sintonia amb les angoixes i avatars dels déus i els humans protagonistes- per poder interpretar aquesta música de manera adequada.

Bertrand de Billy

Director musical del Gran Teatre del Liceu